

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Aleše Sabola v právní věci žalobkyně: **EKOKRATO, s.r.o.** (zaniklá výmazem z obchodního rejstříku 9. 10. 2019), se sídlem Na Petynce 716/48, Praha 6, zastoupená JUDr. Věslavem Nemethem, advokátem se sídlem Senovážné náměstí 5, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2010, sp. zn. IPPC/18/2010, čj. 1265/560/10 40178/ENV/10, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2014, čj. 5 A 191/2010-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Brno (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 4. 2010, čj. ČIŽP/47/IPP/SR01/0916132.007/10/BLV, kterým správní orgán I. stupně žalobkyni uložil pokutu ve výši 1 000 000 Kč za správní delikt dle § 37 odst. 4 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a o omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o integrované prevenci“). Toho se měla žalobkyně dopustit tím, že provozovala bez integrovaného povolení zařízení na odstraňování nebo využití nebezpečného odpadu a zařízení k nakládání s odpadními oleji (kategorie 5.1 dle přílohy č. 1 k zákonu o integrované prevenci). Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem.

[2] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) dne 22. 10. 2018 kasační stížnost (kasační stížnost již byla podána dne 6. 1. 2015, avšak s ohledem na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, čj. 4 As 149/2017-121, a opětovné doručení uvedeného rozsudku městského soudu ji stěžovatelka podala znovu).

[3] Před posouzením důvodnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval splněním podmínek řízení o kasační stížnosti. Z úřední činnosti na základě úplného výpisu z obchodního rejstříku v této souvislosti zjistil, že stěžovatelka jakožto právnická osoba byla 9. 10. 2019 vymazána z obchodního rejstříku bez právního nástupce z důvodu dle § 308 odst. 1 písm. d) a § 312 odst. 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon),

ve spojení s § 172 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“). Výmazem z obchodního rejstříku stěžovatelka v souladu s § 185 občanského zákoníku zanikla, čímž pozbyla způsobilost k právům a povinnostem jak hmotněprávním, tak procesním.

[4] Podle § 64 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu. Podle § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), přihlíží soud kdykoli za řízení k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž lze jednat ve věci samé (podmínky řízení).

[5] Nedostatek některé podmínky nebo její zánik v průběhu řízení má procesní následky odvislé od toho, zda jde o nedostatek podmínky odstranitelný či neodstranitelný. Vždy však nedostatek některé z podmínek řízení způsobuje, že soud nesmí před jeho odstraněním vydat meritorní rozhodnutí. Podmínkami řízení jsou tedy takové podmínky, bez jejichž existence nemůže dojít k rozhodnutí ve věci samé. Teorie procesního práva (srov. např. Drápal, L., Bureš, J. a kol. *Občanský soudní řád I, II Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 669) a ve shodě s ní soudní praxe (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, čj. 4 Ads 127/2008-73) řadí mezi podmínky řízení, mimo jiné, způsobilost být účastníkem řízení (§ 33 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Postup soudu v případě, že účastník nemá způsobilost být účastníkem řízení a tento nedostatek podmínky řízení nelze odstranit, je upraven v § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ten uvádí, že nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat, soud návrh usnesením odmítne. O takový neodstranitelný nedostatek se jedná také tehdy, jestliže účastník v průběhu řízení zanikne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2008, čj. 1 Afs 101/2006-111).

[7] Jak je patrné z výše uvedeného, stěžovatelka v průběhu řízení o kasační stížnosti zanikla výmazem z obchodního rejstříku 9. 10. 2019. Za dané procesní situace Nejvyšší správní soud konstatuje, že nemohl kasační stížnost stěžovatelky věcně projednat a odmítl ji podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nesplnění podmínky řízení.

[8] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. února 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu